

[Boligministeren.]

gældende lov, såfremt de var opført forud for 1890, hvilket jo gælder hovedparten af de ejendomme, der er saneringsmodne og i den elendige forfatning. Men som sagt, en skæringsdato må jo vælges, når man går fra én ordning over til en anden, og vi har altså ikke ment at kunne gøre det anderledes, end det fremgår af lovforslaget.

Jeg kan i øvrigt give tilsagn om, at der til udvalgets rådighed vil blive stillet alle de oplysninger, som vi på nogen måde er i stand til at tilvejebringe, men samtidig vil jeg gerne anmode om, at disse lovforslag får en så hurtig behandling som gørligt.

Kaj Andresen: Blot et par bemærkninger til boligministeren.

Det glæder mig i hvert fald, at boligministeren finder det samfundsmæssigt vigtigst at få ejerlejlighedsinstituttet i nybyggeriet. Jeg har ikke fornemmelsen af, at det i almindelighed er dem, der bor i de ældre ejendomme, der overtager lejlighederne. Det er vist i almindelighed sådan, at de sælges, efterhånden som de bliver ledige, og det er jo en af de ting, hvorved problemerne opstår. Når ministeren siger, at det er sundt og forstandigt, vil jeg gerne sige, at følgerne af loven er i hvert fald hverken sunde eller forstandige.

Det lyder jo udmærket, når ministeren siger, at han gennem forslagene her vil hindre misbrug. Det kan vi være enige om, at det bør vi gøre. Jeg tror blot, at forslagene er alt for begrænsede til, at ministeren kan hindre de misbrug, som han selv siger han vil hindre. I det kvalitetskriterium, der er opstillet i forslaget om ændring i lov om midlertidig regulering af boligforholdene, er der ikke tilstrækkelige beføjelser for kommunen til at hindre misbrug.

Jeg har heller ikke rigtig nogen fornemmelse af det, ministeren kalder den sunde omsætning. Jeg kunne godt lide at vide, om ministeren kender eksempler på den sunde omsætning af ejerlejligheder.

Når ministeren så taler om historien og om, at socialdemokratiet har medansvar for loven, så har jeg erkendt, at det har vi. Jeg har blot gjort opmærksom på, at inden vi gik ind i forliget, hvoraf denne lov blev et led, havde vi fremsat forslag til en lov, der netop gik på det, som ministeren selv siger

er det vigtigste: ejerlejlighedsinstitut for nybyggeriet. Vi sagde dengang, at nogle af de problemer ville opstå, hvis man skulle over på den ældre boligmasse. Vi har fået ret. Vi erkender, at man ikke burde have gennemført loven, som den blev dengang. Og må jeg så sige, når ministeren siger, at det kan jeg jo ikke løbe fra, for mit navn står på loven, at jeg tror, ministeren engang skulle trække loven frem og se, hvis navn der står på loven.

Må jeg lige gøre opmærksom på, at jeg fik ikke noget egentligt svar på spørgsmålet om de 18.000 lejligheder. Ministeren taler mest om det forslag, der nu ligger om de 1.000, og henviser til udvidelsen af plejehjemskvotaen. Plejehjemskvotaen er udvidet, det erkendes, men vi ved jo, at der var ophobet et behov for plejehjemspladser. Jeg synes, det er helt i orden, at man har udvidet plejehjemsbyggeriet, men det løser nu engang ikke spørgsmålet om et almindeligt byggeri af familieboliger. Jeg vil gerne spørge: mener ministeren da ikke, at vi skal øge boligproduktionen? Jeg synes ikke, det nytter noget at henvise til, at man fra det private byggeri siger, at det gør det vanskeligt for det private byggeri at bygge, hvis man udvider det sociale byggeris kvota. Jeg tror, at skal vi udvide boligbyggeriet og sikre, at denne udvidelse kommer i de kommende år, så bliver det nødvendigt at øge kvotaen.

Så var jeg lidt betænkelig ved ministerens bemærkninger om, at hvis man har valget mellem 12.000 og 13.000 lejligheder, så ville vi nok vælge de 13.000. Hvis det er de realiteter, vi går til forhandling om, så beklager jeg det. Vi har ikke fået noget tilsagn fra ministeren om blot at gå i nærheden af det, vi har ønsket, de 18.000, og hvis vi kun har valget mellem 12.000 og 13.000, så vil det altså sige, at ministeren ikke ønsker at imødekomme os, og så er der jo ikke noget at forhandle om.

Kai Moltke: Boligministeren hævdede, at det var beroligende, at det, der var bygget forud for 1890, på forhånd faldt uden for lovens rammer. Men jeg vil henvise til, at jeg har da set ejendomme opført 1892, 1893, ja, helt op til år 1900, som falder under samme kategori, og som er af samme kvalitet. Når boligministeren bestrider, at der